

PHẦN 2

Một tuần sau, Tiên Dũng được xuất viện. Nhã Uyên phải phụ giúp mẹ sắp xếp lại mọi thứ. Thu Huyền cũng có mặt từ sớm, cô khều nhẹ vào vai Nhã Uyên:

- Này, mi lạ lắm đó!

Ngẩng đầu lên nhìn bạn, Nhã Uyên ngỡ ngác:

- Có gì lạ đâu?

- Dường như mi buồn.

- Lại đoán mò nữa hả?

Thu Huyền khoát tay:

- Đừng hòng mà giấu ta!

- Giấu mi điều gì?

- Buồn, rồi vương vấn ở nơi này.

Nhã Uyên lừ mắt nhìn bạn:

- Mi ăn với nói, ai mà lại vương vấn ở những nơi này chứ hả?

- Mi là trường hợp ngoại lệ.

- Đừng vớ vẩn nữa mi ạ!

- Ta nói là có căn cứ rõ ràng không vớ vẩn đâu.

Bĩu môi, Nhã Uyên, ậm ự:

- Mi lúc nào cũng suy diễn lung tung cả.

- Nhưng mà trúng tim đen của mi rồi phải không?

- Trúng con khỉ khô!

Cười hì hì, Thu Huyền ôm vai bạn nói nhỏ vào tai cô:

- Quyên luyện vị bác sĩ trẻ cơ. Chứ ta đâu có nói mi lưu luyện bệnh viện.

Nhã Uyên thở dài:

- Đừng nói chuyện ấy nữa. Người ta nghe được sẽ cười cho.
- Mừng chứ cười nổi gì.

Nhã Uyên quạu quọ:

- Ăn với nói!

Bà Nguyệt Lê giục:

- Rồi chưa hai đứa! Tiến Dũng nó đã ra xe rồi.

Nhã Uyên liếc bạn:

- Mi ở đó mà lo đùa nữa đi. Mẹ mắng bây giờ.

Túm tím cười, Thu Huyền vẫn chưa buông tha:

- Có bị mắng chút đỉnh cũng đâu có sao, đang vui mà.
- Đùa dai gớm nhỉ!

Khánh Tường xuất hiện, anh lên tiếng thật nhẹ nhàng:

- Xong hết rồi hả Nhã Uyên?

Ngẩng đầu lên Nhã Uyên không dám nhìn thẳng anh:

- Vâng, anh cả rùi anh ạ!
- Cúi xuống xách phụ đồ, Khánh Tường bảo:
- Anh phụ cái này, Uyên và Huyền mang những thứ còn lại nhé!

Nhã Uyên ái ngại:

- Nặng lắm đó anh.
- Uyên mạnh hơn anh sao?

Thu Huyền túm tím cười, cô nói một cách bông đùa:

- Nó cảm thấy xót khi anh phải vất vả đó thôi.

Lừ mắt nhìn bạn Nhã Uyên chu môi:

- Nói vậy mà cũng nói được. Chẳng sợ anh Tường cười hết vậy.

Nhuớng mắt nhìn anh, Thu Huyền chu môi hỏi:

- Anh đâu có cười phải không anh Tường?

Nhã Uyên ầm ức khi nói không lại bạn. Đành bỏ đi trước hai người:

- Mi nói một mình đi!

- Giận sao Nhã Uyên?

Khánh Tường lắc đầu báo Thu Huyền:

- Cô đừng có đùa nữa. Nhã Uyên sẽ giận đó.

Lại tùm tùm cười Thu Huyền cắt cớ hỏi:

- Anh sợ nó giận lắm hả?

Khánh Tường nhìn Thu Huyền:

- Với anh, anh không muốn nhìn thấy ai buồn vì mình cả.

- Anh tốt quá. Ai tốt số lắm mới gặp được anh.

Khánh Tường lắc đầu chào thua cô gái lí lắc này.

Lát sau, mọi người đã lên xe. Nhã Uyên đứng với Khánh Tường. Cô nói nhanh:

- Chào anh Khánh Tường nhé!

- Hẹn gặp lại nữa chứ.

Thu Huyền ló đầu ra cười khúc khích rồi nói tiếp:

- Anh nhớ hàng ngày đến thay băng cho Tiến Dũng đó nhé!

Khánh Tường cười nhẹ:

- Nhiệm vụ mà, tôi sẽ nhớ!

Thu Huyền lại giục:

- Nói gì thì nói đi Nhã Uyên, lên xe về chứ.

Nhã Uyên gật đầu chào Khánh Tường:

- Cảm ơn anh! Em về nhé!

Khánh Tường nhìn cô đăm đăm không nói mà chỉ mỉm cười gật đầu:

Sau một tuần tới với lí do là để thay băng giúp Tiên Dũng, Khánh Tường đến hôm nay là lần cuối. Bởi vết thương của Tiên Dũng đã khô không cần băng nữa. Tiễn anh ra tận cổng Nhã Uyên cảm thấy Vương vấn. Nhưng cô giấu kín nỗi niềm:

- Gia đình thật sự cảm ơn anh đã bỏ công đến đây giúp đỡ.

Ngừng lại, Khánh Tường như muốn nói điều gì đó. Nghĩ sao anh lại thôi.

- Anh về nhé! Nhã Uyên!

Mở cửa cho anh cùng với nụ cười nhẹ, Nhã Uyên gật đầu:

- Chào anh nhé!

Khánh Tường đi rồi mà Nhã Uyên vẫn còn đứng đó:

- Luyến tiếc đến như vậy sao? Giật mình vì bị bắt quả tang, Nhã Uyên bối rối, cô chống chế một cách yếu ớt:

- Làm gì có chứ!

Cười hi hi, Thu Huyền truy tiếp, chẳng buông tha:

- Đôi mắt của mi nói rồi đó.

- Hừm! Lại nói bậy.

Nguýt bạn, Thu Huyền cần nhắc:

- Với mi ta lúc nào cũng là người nói bậy cả. Nhưng ta biết là chẳng sai lúc nào.

Nhã Uyên biết lí sự với nhỏ ấy sẽ chẳng thấy được, nên đành nói lẩn tránh:

- Vào nhà đi!

- Nhưng ta thích ở ngoài này hơn.

Lắc đầu, Nhã Uyên từ chối:

- Chẳng khéo mẹ lại mắng ta là chẳng biết tôn trọng bạn.

Hơi trì lại, Thu Huyền nheo nheo mắt:

- Vậy cũng đúng thôi. Vì mi có bao giờ tôn trọng ta đâu.

- Ô, sao nói chuyện kỳ vậy.

Cười lên khanh khách, khi thấy bộ mặt nhăn nhó của bạn, thu Huyền vội nói:

- Đùa thôi mà.

- Mi hại ta thì có.

- Sao cơ?

- Mẹ nghe được là sẽ phải ngồi nghe thuyết giáo đấy.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của bạn Thu Huyền thông cảm:

- Vậy thì từ nay mi đừng có xem thường ta là được rồi.

Nắm tay bạn kéo vào phòng mình. Hai người nằm vật xuống giường. Thu Huyền lại hỏi:

- Mi và ảnh tới đâu rồi!

- Ảnh nào và tới đâu là gì hả?

- Thì Khánh Tường đó, hai người đã tiến tới đâu rồi.

Nhã Uyên nạt ngang:

- Thôi đi bà, nói chuyện toàn là đầu đầu.

- Thực tế chứ đầu đầu ở chỗ nào.

- Người ta là một bác sĩ giỏi, còn mình là cái thá gì đây.

Thu Huyền dài giọng:

- Mi đẹp như vậy cũng xứng với câu “tra tài gái sắc” rồi còn gì?

Phẩy tay, Nhã Uyên vội nói:

- Thời đại gì rồi, mà mi còn nói đến câu ấy chứ!

- Nó đâu có lạc hậu

- Nhưng thời đại tiền tài đâu phải như ngày xưa.

Thu Huyền tranh luận:

- Xưa nay vẫn thế. Người đẹp bao giờ cũng chiếm ưu thế hơn.

Bỗng người giúp việc gõ cửa:

- Cô ba! Có người gửi tặng cho cô búa hoa.

Cả hai lật đật ngồi dậy Huyền láu táu:

- Nhất định là của anh ta.

Nguyt bạn Nhã Uyên lắc đầu:

Không phải thì tính sao?

Thua mi châu kem.

- Nhớ đấy nhé!

- Vậy còn mi.

- Y như vậy.

Cầm bó hoa đẹp trên tay, Nhã Uyên tìm danh thiếp. Rồi cô thất vọng kêu lên:

- Chết mi rồi Huyền ạ!

- Của ai?

- Một người không quen!

Huyền cãi lại:

- Biết đâu là của anh ấy thì sao?

- Không thể nào đâu. Đâu có chuyện vô duyên vô cớ mà anh ta tặng bông cho mình.

Thu Huyền hỏi:

- Trong đó viết gì hả?

- Kỉ niệm một năm ngày quen nhau.

Thu Huyền kêu to:

- Ái chà, nói vậy là mi đã có ý trung nhân rồi.

- Hồi nào?

- Người ta nói đó.

- Chính ta cũng chẳng nhớ anh chàng ấy là ai nữa là.

Cười khi, Thu Huyền lắc đầu:

- Nhiều đến độ không nhớ xuể vậy sao?

Háy bạn một cái, Nhã Uyên xua tay:

- Ta đâu có vinh ấy như mi. Ta xấu vậy ai thèm ngó chứ.

- Ê, đừng nói vậy mà mịch lòng đấy.

Hai người ôm nhau mà cười.

Những ngày liên tiếp sau đó. Nhã Uyên vẫn luôn nhận được những đóa hoa như vậy.

Sáng hôm sau, Thu Huyền tìm đến Nhã Uyên thật sớm:

-Trời đất, mi thức lúc mười hai giờ đêm sao?

Nguyt bạn, Thu Huyền hờn mát hỏi:

- Đi ăn trộm chắc?

- Vậy chứ giờ này mi đã có mặt ở đây?

- Đang cần gặp mi nên mới đến sớm.

- Mượn tiền hả?

- Lãng xẹt!

- Chứ làm gì?

- Cho ta vào rồi nói được không vậy!

Nhã Uyên mở cổng:

- Nào, có chuyện gì nói nhanh lên. Làm mi sốt ruột rồi nè!

Nắm tay bạn kéo lại băng đá, Thu Huyền mới nói:

- Tụi mình nộp đơn thi đại học nhé!

Giấy này, Nhã Uyên kêu lên:

- Trời đất, điên rồi hả?

- Sao vậy?

- Thi đại học, bộ mi tưởng dễ lắm hả?

Thu Huyền nhăn mặt:

- Chưa chi mi đã tươm tướp như vậy.

- Chứ còn sao? Vậy mi nói thử xem.

Thu Huyền chia tờ công văn ra cô nói:

- Năm nay thành phố có chiêu sinh, tụi mình nộp đơn thi thí sinh tự do:

Chớp chớp mắt, Nhã Uyên cũng có hứng thú:

- Mi định thi đại học thật à? Nhưng thi ngành nào?

Thu Huyền nói ngay:

- Sao còn hỏi vậy, mình mê Blou trắng lâu rồi mà.

- Đại học y ư?

- Còn phải hỏi.

Nhã Uyên do dự:

- Liệu có được hay không?

Thu Huyền ôm vai bạn:

- Ta đang có hứng thú đấy, mi đừng làm ta cụt hứng đấy nhé!

Nhã Uyên thở dài:

- Tự nhiên nghỉ cũng một năm rồi. Học lại chán thấy mồ.

Lườm bạn, Thu Huyền cần nhắc:

- Mi đừng làm ta thất chí theo nhé! Mi là học sinh giỏi sợ gì chứ.

Giọng buồn buồn, Nhã Uyên rên rỉ:

- Giỏi mà năm rồi trượt tuyệt đó.

Vỗ vỗ vai bạn động viên:

- Đó là do mi bị hoàn cảnh chi phối mà thôi.

Làm bác được khoác trên người chiếc áo trắng ấy Nhã Uyên yêu thích từ lâu. Ước mơ kia sắp thành thì cha cô đột ngột qua đời khi cô đang ôn chuẩn bị thi đại học. Giờ có cơ hội cô đâu thể bỏ qua:

- Mi nói chắc chứ Thu Huyền.

- Chuyện này đâu thể đùa.

Bắt tay bạn Nhã Uyên mỉm cười hứa hẹn:

- Ngày mai làm hồ sơ xong tụi mình đi nộp.

Thu Huyền như muốn nhảy cẫng lên vì sung sướng:

- Không được thay đổi đâu đó.

Nhã Uyên gật đầu chắc nịch:

- Dĩ nhiên rồi, vì đây là mơ ước của ta mà.

Kề tai bạn Thu Huyền nói rất nhỏ:

- Sẽ được cùng ai kia làm việc.

Giật mình Nhã Uyên lắc đầu quày quày:

- Nhỏ này đầu óc nghĩ đâu.

Cười hì hì, Thu Huyền nói như nhắc nhở:

- Ta biết mi chưa hề nghĩ đến chuyện đó. Nhưng mà ta thấy rồi mi sẽ nghĩ.

Nhã Uyên cần nắn:

- Đúng là đầu óc nhạy bén.

Thu Huyền mơ màng:

- Ta mà đậu đại học rồi thì Thọ Bình không còn có cơ hội giục ta nữa đâu.

Chớp chớp mắt nhìn bạn, Nhã Uyên hỏi ngay:

- Anh ấy giục mi điều gì?

- Thì... là chuyện ấy đó.

- Đám cưới ư?

- Mi thông minh đấy.

- Xời ơi, chuyện ấy ai chẳng biết mà thông minh!

Cả hai cũng cười. Nhã Uyên chột nghiêm mặt:

- Nhưng mi phải nhớ giúp ta một việc.

- Lại ra điều kiện nữa à? Được rồi hãy nói đi.

- Nhớ giữ kín không để bất cứ một ai biết được.

Thu Huyền thắc mắc:

- Sao hả? Chuyện này đâu có tội tình gì? Nhưng ta không muốn ai hay biết cả.

Chẳng hiểu bạn làm như vậy là để làm gì Thu Huyền cũng đành phải gật đầu:

- Vậy cũng được. Ta hứa với mi đó.

Bà Nguyệt Lê bước ra, thấy Thu Huyền bà liền hỏi:

- Con đến chơi hay có chuyện gì sớm vậy Thu Huyền?

Không có gì lúng túng, Thu Huyền đáp ngay:

- Dạ không, con muốn Nhã Uyên đi siêu thị mua sắm.

Dường như bà gật đầu có ý tán hành:

- Vậy cũng được! Nhưng hai đứa nhớ về dùng cơm nhé!

Thu Huyền nhanh:

- Vâng ạ!

Nói rồi cô đẩy Nhã Uyên đi vào cô giục:

- Nhanh lên, mi mà sí soạn nữa thì có mà trưa mất.

Nguyt bạn một cái, Nhã Uyên mới chịu vào phòng mình:

Lát sau, hai người đã có mặt tại siêu thị. Nhã Uyên hồ hững nhìn những món đồ.

Đầu óc cô đang nghĩ đến việc làm hồ sơ để đi thi đại học. Chẳng hiểu sao cô cảm thấy nôn nao lạ thường.

- Nè, Nhã Uyên...

Bị đánh vào tay bất ngờ nên Nhã Uyên giật mình:

- Gì hả?

Ngó bạn Thu huyền tò mò:

- Mi đang nghĩ gì vậy?

Lắc đầu từ chối, Nhã Uyên trả lời qua loa:

- Có nghĩ gì đâu!

- Mi đang gạt ta đó à?

- Lại bắt đầu nghĩ bậy nữa rồi.

- Vậy thì mua đồ nhé!

Nhã Uyên ồm ờ:

- Ừ, thì mua!

Chợt Thu Huyền kêu to:

- Này Nhã Uyên, mi thấy cái này có được không?

- Mi định mua thật à?

- Phải, ta muốn tặng cho Thọ Bình. Vì sắp đến sinh nhật của anh rồi.

Nhã Uyên rùng vai.

- Thì được!

- Đẹp đó chứ!

Nhìn thấy bạn vô tư Nhã Uyên cũng vui lây:

- Mi thật là hạnh phúc, có người để mà chăm sóc .

Ngảng đầu lên, Thu Huyền tỏ ý bất bình:

- Cũng chỉ tại mi kén chọn quá đó thôi.

Nhã Uyên đính chính:

- Không phải ta kén chọn đâu. Mà do chưa gặp người hợp mình thôi.

Thu Huyền nói một hơi:

- Anh Vũ nè, Hoài Tuấn nè rồi Vĩnh Phúc toàn là những đứa con nhà giàu, có chức có quyền chứ đâu phải là dân tầm thường.

Nhã Uyên bật cười:

- Ta đâu có ham kẻ giàu sang hay có chức có quyền để trao thân gửi phận. Ta nói rồi, do không hợp với ta.

Thu Huyền phàn nàn:

- Vậy chứ người như thế nào mới hợp với mi đây.

Cười cười, Nhã Uyên lắc đầu:

- Làm sao mà nói trước được chứ. Chừng nào gặp hẵng hay.

Phẩy tay Thu Huyền căn nhắc:

- Chờ cho những người cùng trang lứa lấy vợ hết rồi ân hận.

Bật cười, Nhã Uyên nói:

- Thôi đi, nói xàm không hà.

Hai người cùng về tới nhà thì cũng đúng bữa cơm.

Buổi sáng, tại nơi làm của Nhã Uyên. Trong lúc cập nhật dữ liệu vào máy vi tính thì có điện thoại:

- Alô! Nhã Uyên nghe đây!

Bên kia đầu dây tiếng của một chàng thanh niên:

- May mắn lắm mới gặp được Nhã Uyên!

- Nhưng anh là ai mới được.

- Không nhận ra tiếng của anh sao Nhã Uyên?

- Xin lỗi, tôi không thể nhận ra.

- Anh là Minh Hiếu đây!

Nhã Uyên kêu lên:

- Là anh ư? Thế anh về nước bao giờ?

Minh Hiếu cười qua má:

- Nói em đừng cười, anh vừa bước xuống thang máy bay đây.

Nhã Uyên ngạc nhiên:

- Nhưng sao anh lại biết số điện thoại của em!

Minh Hiếu bảo:

- Vậy mới hay chứ? À, em đang ở đâu vậy?

Nghe anh hỏi Nhã Uyên bối rối. Cô đâu thể để anh biết mình đang làm ở đây, nên đành nói dối:

- À! Em đang bận chút việc!

Minh Hiếu nghe nói cô bận việc lịch sự nói:

- Vậy thôi nghe, tối anh sang nhà em chơi.

- Vậy có tiện không anh?

- Em ngại điều gì à?

- Không, em chỉ ngại cho anh thôi. Đáng lẽ anh phải dành những ngày đầu cho Kiều Mi mới đúng.

Minh Hiếu tỏ ý phật lòng:

- Anh muốn đến tìm ai trước thì đó thuộc quyền của anh mà, sao em lại nói vậy.

- Là vì em không muốn chị ấy giận anh thôi.

- Em lo hơi xa rồi đó.

Nhã Uyên đâu đến nỗi khờ không nhận ra tình cảm của Minh Hiếu dành cho mình. Thật ra cô cũng có tình cảm với anh. Nhưng khi biết được Kiều Mi yêu anh thì cô tìm cách lánh xa. Điều này Minh Hiếu không hiểu nên có lúc giận cô.

Ngẫm nghĩ giây lát, Nhã Uyên nói như để anh vui lòng:

- Có lẽ tối nay em phải đi với mẹ rồi.

- Vậy hẹn em lần khác vậy nhé!

Nhã Uyên cảm thấy an tâm cô nhắc khéo:

- Vậy thôi nha, anh còn phải về nhà trước đã nhé!

- Em lúc nào cũng chu đáo.

Nhã Uyên nói đùa:

- Quen rồi mà anh!

Minh Hiếu thở dài:

- Vậy thôi nghe, chào em.

- Chào anh!

Nhã Uyên cất máy. Trường Thịnh liền lên tiếng:

- Di động mà nói lâu vậy. Chẳng sốt ruột giùm người ta sao?

Vốn không mấy ưa gì anh ta. Nhưng Nhã Uyên cũng không đến nỗi mất lịch sự lộ ra ngoài nên cô nói:

- Tại người ta gọi tới mình mà không nghe sợ người ta giận.

- Vậy hả? Làm việc mà cô đứng nói chuyện lâu như vậy tôi e giám đốc thấy được thì không hay đâu.

Thấy ghê. Người gì đâu mà ích kỷ. Bởi vậy ngần ấy tuổi chẳng ma nào chịu nhòm ngó. Nghĩ vậy nhưng Nhã Uyên vẫn cố hòa nhã:

- Nghe điện mà, chứ đâu phải bỏ vị trí để làm việc riêng tư.

Biết cô ta có ý châm chọc mình. Nhưng Trường Thịnh vẫn làm như không hiểu:

- Cô nói cũng phải!

- Anh tìm tôi à?

- À không, tôi chỉ định tìm Lượng mà thôi!

Ngó anh, Nhã Uyên hơi chau mày khó chịu:

- Lượng xin nghỉ từ hôm nay do mẹ cậu ấy bệnh.

Vỗ vỗ đầu như quên, Trường Thịnh gật gù:

- À tôi quên mất.

Ngó anh Nhã Uyên lại hỏi:

- Còn gì nữa không, tôi xin phép làm việc.

Thấy chẳng thể nào bắt quờ được cô. Trường Thịnh đành nói:

- Xin lỗi đã làm phiền cô. Tôi đi đây!

Làm mất thời gian của người ta. Nhã Uyên chỉ còn biết cắn nham trong đầu.

Bây giờ cô mới hiểu ra tại sao Minh Hiếu có số điện thoại của mình. Thì ra là Thu Huyền. Chẳng sai đâu.

Một lát sau thì đã có đáp án ngay. Thu Huyền xuất hiện đột ngột:

- Trưa rồi, về được rồi chứ?

Thấy bạn, Nhã Uyên không nén được lòng, cô hỏi ngay:

- Có phải mi vừa bán đứng ta không hả?

- Gì mà ghê vậy.

- Mi trả lời ta đi.

- Ừ, thì tại anh ấy năn nỉ ghê lắm.

Ngoảnh mặt, đi nơi khác, Nhã Uyên lắc đầu:

- Mi cũng từng biết là ta chẳng thích anh ấy mà.

- Đúng là như vậy. Nhưng dù gì thì mà cũng nên gặp mặt nói cho dứt khoát một lần đi.

Chớp chớp mắt Nhã Uyên lắc đầu:

- Ta nói không được.

- Sao lại không được. Không yêu thì nói đại là không yêu chứ có chết ai chứ.

- Thẳng quá ta sợ anh ấy tự ái.

Lườm bạn, Thu Huyền cắn nham:

- Cái gì cũng không được thì làm sao. Trốn mãi như vậy đâu phải là cách hay.

Nhã Uyên lưỡng lự:

- Tránh mặt riết rồi anh ấy cũng nản chứ.

Thu Huyền lắc đầu như hiểu biết:

- Mi càng trốn anh ta càng có hứng thú truy đuổi đó.

Nhìn sững bạn, Nhã Uyên cảm thấy bất an:

- Vậy ta biết phải làm sao hả?

- Gặp anh ta một lần để nói cho rạch ròi.

Nhã Uyên lại do dự:

- Làm vậy mình sợ anh lại buồn.

Túm túm cười, Thu Huyền trêu:

- Không nữ phải không?

- Ta thấy làm sao vậy.

Vỗ vỗ lên vai bạn Thu Huyền khuyên:

- Đêm nay mi về gác tay lên trán suy nghĩ kỹ xem có thể nói như thế nào với anh để có hướng đi.

- Ta đâu có yêu anh ấy đâu. Nhất định là không thể rồi.

- Vậy thì mi có thể trả lời anh ấy được rồi.

- Ta...

Thu Huyền nắm tay kéo bạn đi ra ngoài. Cô nhất định giúp bạn thoát ra vòng lẩn quẩn này.

Sáng thứ hai, hai cô vừa nộp đơn xong thì gặp Khánh Tường.

Nhã Uyên kêu lên khe khẽ:

- Chết rồi, có thể anh ta biết mình đang làm gì.

Thu Huyền trấn an:

- Không sao đâu, anh ta không thể biết được.

Khánh Tường bước dần về phía hai người:

- Xin chào!

Thu Huyền vẫn là người nhanh nhẩu:

- Trùng hợp vậy anh.

- Hai cô vào đây có việc gì thế?

Vẫn tiếng của Thu Huyền:

- Tụi này định vào đây tìm người bạn.

- Vậy à?

Nhã Uyên bây giờ mới lên tiếng:

- Hôm nay anh không phải trực ở bệnh viện sao?

Nhìn cô, Khánh Tường lắc đầu:

- Anh vừa mới thay ca thôi.

Thấy không có gì Nhã Uyên nói với Thu Huyền:

- Minh về thôi Huyền.

Nhưng Khánh Tường lại nói:

- Uống li nước rồi về.

Thu Huyền nhanh nhẩu:

- Thật là may mắn. Em đang khát khô cả họng luôn.

Nhã Uyên lườm bạn:

- Mi thật là...

Thu Huyền cong môi cãi:

- Khát thì nói khát chứ nói sao đây?

Lắc đầu chào thua bạn. Nhã Uyên đành bước theo họ:

- Hai cô uống gì?

Thu Huyền mau mắn:

- Em uống cam vắt.

Đưa mắt nhìn Nhã Uyên, Khánh Tường hỏi:

- Vậy còn em Nhã Uyn?

Nhã Uyên miễn cưỡng đáp:

- Tùy anh, cho gì em uống nấy.

Thu Huyền cười khúc khích:

- Ngoan đừ vậy ta!

Liếc khéo bạn một cái rồi cô ngồi im lặng.

Khánh Tường lên tiếng phá tan sự im lặng:

- Làm ở đó có vất vả lắm không Nhã Uyên?

Lắc đầu, Nhã Uyên đáp:

- Cũng khôn có gì vất vả, em làm được.

Thu Huyền lại nói:

- Nó mà anh khỏi phải lo, ai cũng ưu ái nó cả.

Nhã Uyên nhăn mặt:

- Mi nói diên gì vậy hả?

- Thì có sao nói vậy thôi.

Mi bớt nói lại một chút đi có được không?

- Nhưng mà ta quen như vậy rồi.

Khánh Tường chột hỏi:

- Hai cô cũng nên tính làm gì đi chứ. Làm tư nhân mãi như vậy thì biết chừng nào để tiến thân.

Thu Huyền bí mật nháy mắt với Nhã Uyên. Nhưng Nhã Uyên vờ quay mặt đi nơi khác.

Thu Huyền buộc phải lên tiếng:

- Tụi em cũng muốn lắm chứ. Nhưng mà chưa có cơ hội thôi.

Khánh Tường xoay xoay li nước anh khuyên một cách chân thành:

- Hai em nên nộp đơn thi lại, sẽ đậu vào đại học thôi mà.

Nhắm tính một lát, Thu Huyền kêu lên:

- Ôi, nếu đậu đại học, tụi em mất phải bảy tám năm nữa cơ.

- Vậy thì đã sao?

Rụt cổ Thu Huyền vờ nói:

- Vậy thì già mất rồi đến lúc ấy có ai thèm nhìn em nữa không?

Mím cười, Khánh Tường nhìn Thu Huyền động viên, anh nói vui:

- Vậy thì buộc Thọ Bình phải làm giấy giao kèo trước cho chắc ăn.

Cả ba cùng bật cười, Thu Huyền đỏ mặt từ chối:

- Trời đất, anh làm như tụi em là món đồ như vậy.

Biết Thu Huyền hiểu sai ý mình nên Khánh Tường đính chính:

- Ý anh muốn nói là nai người nên đính hôn rồi chờ ra trường rồi mới tính.

Sáng mắt, Thu Huyền gật gù:

- Ý kiến của anh hay đó. Nhưng mà...

Thấy cô ngập ngừng Khánh Tường lại hỏi:

- Sao, lại cô vấn đề gì nữa sao?

Thu Huyền nói nhỏ:

- Nhưng liệu có thi đậu hay không nữa chứ? Thôi em thấy lấy chồng sinh con cho chồng là thượng sách.

Nhăn mặt nhìn bạn, Nhã Uyên kêu lên:

- Trời ơi! Mi hết chuyện để nói rồi hả?

Khánh Tường nhìn cô cười cười:

- Sao mà bi quan đến vậy. Có chí sẽ thành công mà.

Hất mặt về phía Nhã Uyên, Thu Huyền bảo:

- Anh nên động viên Nhã Uyên ấy. Còn em... thì miễn bàn.

Lườm bạn, Nhã Uyên cần nhắc:

- Sao mi lại đổ cho ta?

- Mi học giỏi, có triển vọng hơn ta.

Không ngờ Nhã Uyên lại nói:

- Mi sợ Thọ Bình không đủ can đảm chờ thì nói.

Thu Huyền liền gật đầu:

- Có lẽ là như vậy. Những người có tài như Thọ Bình, như anh Khánh Tường đây cũng vậy. Đáng nghi lắm.

Khánh Tường chỉ cười:

- Sao lại lôi anh vào chuyện ấy.

Thu Huyền bảo:

- Thì anh cũng vừa đẹp trai, có nghề nghiệp ổn định, có khối cô nhòm ngó.

Khánh Tường bật cười:

- Em nói thì không sai. Nhưng mà anh thì vẫn vậy thôi.

Nhìn anh chăm chăm, Thu Huyền lắc đầu không tin:

- Em không tin anh đâu. Nữ bác sĩ xinh đẹp quanh anh thì đâu có thiếu phải không?

Định đứng lên xin Phép ra về. Nhã Uyên phải ngồi lại khi có người xuất hiện:

- Anh Khánh Tường!

Khánh Tường có chút chau mày. Nhưng chỉ thoáng qua:

- À, Ái Sương em đi đâu mà đến đây?

Rất là tự nhiên, Ái Sương bước đến bên anh, cô nũng nịu:

- Em đi tìm anh đây!

- Tìm anh ư?

- Gì mà ngạc nhiên vậy anh.

- Em tìm anh có việc gì?

Ái Sương cặp tay với anh có nói một cách tự nhiên:

- Em muốn anh đưa đi em đi xem ca nhạc tối nay.

- Vậy à! Nhưng tối nay anh bận trực. Em đi một mình nhé!

Ái Sương vẫn tươi cười, cô nói một cách vô tư:

- Đêm nay cha em sẽ trực thế cho anh.

Kinh ngạc, Khánh Tường nhìn Ái Sương một cách lạ lẫm:

Viện trưởng trực thế anhư? Có phải do em yêu cầu không?

Ái Sương thản nhiên gật đầu:

- Vâng, và cha em đã bằng lòng. Đi nghe anh!

Nhăn mặt, Khánh Tường từ chối:

- Nhưng anh không thích đi xem nhạc, em thông cảm.

Nắm tay anh cô lắc lắc:

- Đừng từ chối vé em cũng đã lo rồi mà.

- Anh mệt lắm Ái Sương, em rủ người khác đi cùng nhé!

Hai người thấy ở lại cung vô ích nên Thu Huyền vội đứng lên:

- Tụi này xin tạm biệt nhé! Anh tiếp bạn gái đi.

Ái Sương bây giờ mới sực tỉnh. Cô nhìn chăm chăm hai người:

- Ai vậy anh Tường?

- Bạn.

Thu Huyền không thể im được cho như muốn trêu tức Ái Sương:

- Là bạn gần tim của anh đấy đó.

Ái Sương giậm chân, cô ta phụng phịu với Khánh Tường:

- Cô ấy nói gì vậy anh?

Khánh Tường bối rối:

- Anh đâu có biết.

Nhã Uyên thì nắm tay Thu uyên kéo đi:

- Đi thôi!

Nhưng Thu Huyền vẫn ngoảnh lại nói thêm:

- Nhớ nha anh, chiều hẹn gặp nhau ở chỗ cũ. Không gặp không về.

Nhã Uyên lôi tuột Thu Huyền ra ngoài. Cô trừng mắt nhìn bạn:

- Mi nói vậy là ý gì chứ.

Cười hì hì, Thu Huyền dài giọng:

- Cho con nhỏ đó một bài học cho bớt nhõnh nhẽo.

Nhã Uyên cần nhân:

- Chuyện của người ta mi vào làm gì hả?

- Đã nói rồi cho con nhỏ đó một bài học.

- Mi làm vậy biết đâu Khánh Tường khó ăn nói với cô ta thì sao?

Thu Huyền nói giọng gay gắt:

- Thì mặc xác anh ta!

Lắc đầu, Nhã Uyên phàn nàn:

- Anh ấy đâu có thù oán gì với mi chứ.

- Nè, sao mi lại bênh vực anh ta chằm chằm vậy hả?

- O... Ta đâu có.

- Không có mà được à?

Đẩy bạn lên xe, Nhã Uyên làm mặt giận:

- Hôm nay ta thấy mi nói hơi nhiều đấy!

Dẫu môi Thu Huyền cười cười:

- Ta chỉ mới rà đúng đài thôi mà.

Bật cười vì câu nói ngộ nghĩnh của bạn, Nhã Uyên lắc đầu:

- Ta chịu thua mi thôi.

Để cầm mình lên vai bạn, Thu Huyền nói nhỏ:

- Ta nói vậy để giúp hai người thôi.

- Là ai?

- Mi với Khánh Tường.

Nhã Uyên giật mình kêu lên:

- Ôi mi nói điên khùng gì thế hả?

- Thật đấy, ta thấy hai người rất đẹp đôi.

Nhã Uyên lắc đầu quày quây:

- Đừng nói như vậy, nghe được Ái Sương sẽ làm khổ anh ấy đó.

- Thì bây giờ cô ấy cũng đang làm khổ anh ta rồi.

- Làm sao mi biết!

- Vậy mới hay!

Nhã Uyên im lặng. Cô chẳng biết nói gì thêm nữa. Vì càng nói cô càng thấy Thu Huyền có lí...